

בבוקר

הצצה לעולמו הפנימי של הרב: הלבטים, הרגשות, התובנות

לציון... ניסיתי להיזכר. את מי אני מכיר בראשון לציון? אף שם לא עלה במוחי. השעון הראה תשע דקות עד השקיעה. נכנסתי במהירות לווטסאפ לאחת מקבוצות הרבנים שאני מכיר ורשמתי הודעה: "דחוף! בחורה בת 20 נתקעה בשבת בראשון לציון בלי שום דבר. יש משפחה נחמדה שמוכנה לארח אותה?". לחצתי על 'שלח' אבל הייתי פסימי. במרבית הבתים כבר הדליקו נרות. ממש עוד רגע שבת. מי בכלל זמין לווטסאפ ברגעים כאלו. אבל מתברר שיש הפתעות בחיים וכשאנחנו עושים את המקסימום מבחינתנו, הקב"ה עוזר מלמעלה. בתוך דקה הצג החל להתמלא ברעיונות. עם ישראל תמיד הצטיין במידת הכנסת אורחים וכשמדובר במקרה כזה יהודים צדיקים פותחים את ליבם ואת ביתם בשמחה. בתוך רגע שלחתי לטל כמה רעיונות רלוונטיים. "רשמי על פתק את הכתובות ולכי אל מי שיוצא לך הכי קרוב. אל תדאגי! הם יעשו את הכול כדי שיהיה לך נעים וטוב בשבת".

ולסיום

הגעתי לבית הכנסת שתי דקות לפני השקיעה ונעמדתי להתפלל מנחה. כמה מתפללים הרימו גבה על האיחור הלא שגרתי שלי, ולי לא היה פנאי להסביר להם מה קרה. נשאתי תפילה שטל תמצא את דרכה בשלום אל משפחה נחמדה ושהשבת תעבור עליה בנעימים עד כמה שניתן. אם זה היה סיפור חסידי מן הסתם הסוף המשמח היה שבבית אותה משפחה טל פגשה את ג'ף, בן הדוד שלהם מפלורידה, שבריוק הגיע להתארח שם בשבת, האהבה פרוחה והם החליטו להינשא וכו' וכו'. בחיים האמיתיים לא תמיד זה עובד כך ולפעמים אנו נותרים עם סימני שאלה ותהיות למה ריבון העולמים גלגל את העניינים דווקא כך ולא אחרת. מכל מקום, אנו משתדלים להתחזק באמונה שהכול מכוון ומדויק מלמעלה ולעשות כמיטב יכולתנו לקיים את דבר ה' גם כשזה לא קל.

נ.ב. עשו טובה: כשאתם נוסעים לשבת - צאו מ-ו-ק-ד-ם-!!!! ■

דקה לפני שבת

אשתי הדליקה נרות ואני עמדתי לצאת לבית הכנסת כשלפתע צלצל הטלפון. מוזר מאוד, חשבתי לעצמי, מי מתקשר בשעה כזו? אולי אישה שהערב ליל טבילתה ויש לה שאלה דחופה בענייני טהרה? אולי גבר שאשתו קיבלה צירים והוא מבקש הנחיות לנסיעה לבית חולים בשבת? מיהרתי לענות. על הקו נשמע קול צעיר ובהול: "הרב. סליחה שאני מפריעה בשעה כזו אבל אין לי ברירה. נתקעת...". זו הייתה בחורה בת 20 בשם טל שעשתה את דרכה מאחד היישובים בדרום להתארח אצל משפחה באזור המרכז. היא יצאה לדרך מאוחר ותוך כדי נסיעה נתקלה בפקק ענק שנוצר בגלל תאונת דרכים. "הווזי מראה שאם אמשך עד היעד שלי אגיע עוד שעה. אם אסתובב חזרה לדירה שלי אגיע תוך חצי שעה, אבל אז אהיה לבד וללא שום אוכל לשבת. מה אני עושה?!". טל נשמעה כאילו היא עומדת לפרוץ בבכי. מבט רזיז לשעון הראה שנותרו עוד 23 דקות עד השקיעה. זמן קצר מידי עבור שתי האפשרויות. היא לא תספיק להגיע ולא תספיק לחזור. נסיעה ברכב היא חילול שבת מדאורייתא שמותר רק במצבים של פיקוח נפש, כמו למשל עבור חולה מסוכן. זה לא בדיוק המצב שלנו. מה אפשר לעשות? האם יש דרך לצאת מהסבך?

כשהמוח והלב מתנגשים

שאלות חיים מהסוג הזה מציבות את הרב בפני קונפליקט פנימי. מצד אחד המוח חייב לפעול באופן קר ומחושב ולשקלל במהירות את הנתונים המציאותיים וההלכתיים כדי לייצר הנחיה תורנית מדויקת. מצד שני, הלב היהודי מרגיש את המצוקה ואת הפחד. כואב לדמיין בחורה צעירה תקועה באמצע כביש מהיר ונאלצת לנטוש את הרכב כי שבת נכנסת, או שנאלצת להעביר את היום המשפחתי והנעים ביותר בשבוע לבד ללא אוכל בדירה חשוכה.

בניו של אברהם אבינו

סיימתי את השיחה בלב כבד ולמרות שהשעה דחקה ותפילת מנחה כבר התחילה בלעדיי, ניסיתי לחשוב מה עוד אפשר לעשות למענה, האם יש פתרון נוסף שלא חשבתי עליו? לא התאפקתי וחמש דקות לאחר מכן התקשרתי אליה שוב לוודא שהכול בסדר. "הרב, הפקק רק החמיר", היא קוננה, "לא זזנו מילימטר. גם חזרה לדירה לא אצליח להגיע...".

ריבוננו של עולם. מה עושים עכשיו? היא צריכה מקום כלשהו להיות בו בשבת. "איפה את עכשיו?", שאלתי, "מה העיר הכי קרובה?". "לפי השילוט אנחנו ממש ליד הכניסה לראשון לציון", הייתה התשובה. ראשון

כואב לדמיין בחורה צעירה תקועה באמצע כביש מהיר ונאלצת לנטוש את הרכב כי שבת נכנסת, או שנאלצת להעביר את היום המשפחתי והנעים ביותר בשבוע לבד ללא אוכל בדירה חשוכה.